

พระราชอารมณ์ขัน ในวันทรงงาน...ของพ่อหลวง

นำเสนอเมื่อ : 4 ธ.ค. 2552

พระราชอารมณ์ขัน ในวันทรงงาน...ของพ่อหลวง

เรื่องดีๆที่อยากให้อ่าน

เรื่องที่ 1

"ระยะแรกราวปี พ.ศ.2498 เป็นต้นมา

คราใดที่เสด็จพระราชดำเนินแปรพระราชฐานไปประทับ ณ พระราชวังไกลกังวลนั้น จะทรงขับรถยนต์พระที่นั่งไปยังท้องที่ห่างไกลทุรกันดารย่านหัวหินหนองพลับ แก่งกระจานด้วย พระองค์เองทำนองเสด็จประพาสต้นของรัชกาลที่ห้า โดยที่ราษฎรไม่รู้ตัวล่วงหน้าว่าทรงมาถึงแล้ว"

วันหนึ่งทรงขับรถยนต์พระที่นั่งผ่านไปถึงยังบริเวณหมู่บ้านแห่งหนึ่งย่านหมู่บ้านห้วยมงคล อำเภอหัวหิน ซึ่งราษฎรกำลังช่วยกันตบแต่งประดับซุ้มรับเสด็จกันอย่างสนุกสนานครั้นเครื่องและไม้คานคิดว่าเป็นรถยนต์ พระที่นั่งสวนพระองค์

"..ต้องให้ในหลวงเสด็จมาก่อนแล้วพรงี้ถึงจะลอดผ่านซุ้มได้..วันนี้ห้ามลอดผ่านซุ้มนี้ เพราะขอให้ในหลวงผ่านก่อนนะ.."

ทรงขับรถยนต์พระที่นั่งเบี่ยงข้างทางไม่ลอดซุ้มดังกล่าว

วันรุ่งขึ้นเมื่อทรงขับรถยนต์พระที่นั่งเสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมราษฎรในหมู่บ้านน้ออย่างเป็นทางการพร้อมคณะข้าราชการผู้ติดตามและทรงมีพระดำรัสทักทายกับชายผู้นั้นที่เฝ้าอยู่หน้าซุ้มเมื่อวันวานว่า

"วันนี้ฉันเป็นในหลวง..คงผ่านซุ้มนี้ได้แล้วนะ.."

> .....

> เรื่องที่ 2

> อีกครั้งหนึ่งที่ภาคอีสาน

เมื่อเสด็จขึ้นไปทรงเยี่ยมบ้านของราษฎรผู้หนึ่งที่คณะผู้ติดตามเสด็จทั้งหลายออกแปลกใจในการกราบบังคมทูลที่คล่องแคล่วและใช้ราชาศัพท์ได้อย่างน่าฉงน เมื่อในหลวงมีพระราชปฏิสันถารถึงการใช้ราชาศัพท์ได้ดีนี้ จึงมีคำกราบทูลว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าเป็นโตไผ่ลิเกเก่า บัดนี้มีอายุมากจึงเลิกรามาทำนาทำสวน พระพุทธเจ้าข้า.."

มาถึงตอนสำคัญที่ทรงพบกในกรงที่เลี้ยงไว้ที่ชานเรือนตรัสถามว่า

"เป็นนกอะไรและมีกี่ตัว.." พ่อลิเกเก่ากราบบังคมทูลว่า "...มีทั้งหมดสามตัว พระเมเหสีมันบินหนีไปทั้งพระโอรสไว้สองตัว

ตัวหนึ่งที่ยังเล็กตรัสอ้อแอ้อยู่เลยและทิ้งให้พระบิดาเลี้ยงดูแต่ผู้เดียว"

เรื่องนี้ตร.สุเมธเล่าว่าเป็นที่ต้องสะกดกลั่นหัวเราะกันทั้งคณะ

ไม่ยกเว้นแม้ในหลวง

> .....

>

เรื่องการใช้ราชาศัพท์กับในหลวงดูจะเป็นเรื่องใหญ่ที่ใครต่อใครเกร็งกันทั้งแผ่นดินเพราะเรียนมาตั้งแต่เล็กแต่ไม่เคยได้ใช้เมื่อออกงานใหญ่จึงตื่นเต้นประหมา ซึ่งเป็นธรรมดาของคนทั่วไปและไม่เว้นแม้กระทั่งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ได้เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทถวายรายงานหรือกราบบังคมทูลทราบฝ่าละอองธุลีพระบาทในพระราชานุกิจตางๆนาฬิการ ทานผู้หญิงบุตรี วีระไวทยะ

รองราชเลขาธิการเคยเล่าให้ฟังว่า ด้วยพระบุญญาธิการและพระบารมีในพระองค์นั้นมีมากล้นจนบางคนถึงกับไม่อาจจะรับอา

การกิริยาประหมา ยามกราบบังคมทูลจึงมีผิดพลาดเสมอ แม้จะซักซ้อมมาอย่างดีก็ตาม

ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อนมีข้าราชการระดับสูงผู้หนึ่งกราบบังคมทูลรายงานว่า

"ขอเดชะ ฝ่าละอองธุลีพระบาท ปกเกล้าปกกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้า พลตรีภูมิพลอดุลยเดช ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตกราบบังคมทูลรายงาน ฯลฯ"

เมื่อคำกราบบังคมทูลจบ ในหลวงทรงยิ้มพระสรวลอย่างมีพระอารมณ์ดีและไม่ถือสาว่า"เออดี เราชื่อเดียวกัน..."

ข่าวว่าวันนั้นผู้เข้าเฝ้าต้องซ่อนหัวเราะเข้ากันทั้งศาลาดุสิตาลัยเพราะผู้รายงานตื่นเต้นจนจำชื่อตนเองไม่ได้

.....

> มีเรื่องหนึ่งเคยฟังจากผู้ใหญ่เล่าเมื่อนานมาแล้ว มีช่างไปทำผ้าเพดานในวัง คนหนึ่งกำลังยืนบนบันได ส่วนหัวอยู่ใต้ผ้า

อีกคนคอยจับบันไดอยู่ด้านล่างพอดีในหลวงเสด็จมา

คนที่อยู่ข้างล่างเห็นในหลวงก็ก้มลงกราบ คนอยู่ด้านบนไม่เห็น ก็บอกว่า เฮ้ยจับดี ๆ หน่อยสิอย่าให้แก่วง ในหลวงทรงจับบันไดให้ เขาก็บอกว่า เออ ดี ๆ เสร็จงานนี้จะให้เป็นช่างจริง (สงสัยคงจะเพิ่งเข้ามาทำงานยังไม่ผ่านโปร)

พอเสร็จก็ก้าว ลง พอเห็นว่าในหลวงเป็นคนจับบันไดให้ ถึงกับเข่าอ่อนจะตกบันไดรับลงมาก้มกราบ ในหลวงทรงตรัสกับช่าวว่า

"แหมดีนะที่ชมว่าใช้ได้ แถมจะปรับตำแหน่งให้เป็นช่างอีกด้วย